

předpokladu nebránila ani skutečnost, že šlo ve stěžovateli o neznámého obchodníka s dobytkem mluvícího v hospodě před svědky, kteří ho neznali, ale viděli jeho napilost, nikoliv o řečníka mluvícího ve veřejném shromáždění lidu; nejdeť v souzených projevech o opověď způsobení zla lidmi z podnětu stěžovatele činnými, nýbrž o prozrazení nálady prý v německém obyvatelstvu živé a výbuchem prý hroící, a zprávy v hospodách sdělené pronikají vypravováním hostů v širší kruhy obyvatelstva, aniž bývá vždy sděleno i, kým a za jakých okolností byly v hospodě proneseny. Vhodně podotýká rozsudek v tomto směru, že souzenou zprávou projev il obžalovaný své vnitřní přání, v jehož splnění věří jako mnozí jiní jeho soukmenovci, a že obec, ve které se projev stal, tvoří výběžek českého území, obklíčený ze tří stran obcemi německými. S obhajobou stěžovatelovou, že byl úplně opilý, a s příslušnou částí svědeckých výpovědí se rozsudek náležitě vypořádal.

Čís. 4688.

Pravomoc lesních hajných není upravena výlučně předpisy lesního zákona (čís. 250/1852 ř. zák.), nýbrž platí pro ně, najmě i na Moravě, předpisy zák. č. 84/1872; v případech § 3 čís. 2 tohoto zákona je hajný oprávněn i k opatřením, jichž třeba ke zjištění osoby přistiženého, a to po případě i mimo les jeho dohledu svěřený.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1933, Zm II 378/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení líčení zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu trestního v Brně ze dne 29. srpna 1931, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem veřejného násilí podle § 81 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pokud jde o právní námitky, nezáleží na správnosti nebo mylnosti názoru rozsudkem vysloveného, že svědek C. konal službu přísežného lesního hajného již tím, že číhal — rozuměj v očekávání návratu případných zlodějů dříví z lesa jeho dozoru svěřeného — na kraji dědiny I. u cesty, která vede přes most z dědiny do revíru svědkova. Rozhodným jest jen, zda byl ve výkonu služby v době, kdy zakročil proti obžalovanému K-ovi a vedl K-e, přesněji šel s ním směrem k dědině. Opírá-li rozsudek kladnou odpověď i na tuto otázku větou, že svědek Č. byl podle svých služebních předpisů též oprávněn pronásledovati (stíhati) přistiženého pachatele také mimo les, nelze ovšem souhlasiti s tímto odůvodněním, ano ustanovení § 58 lesního zákona z 3. prosince 1852, čís. 250 ř. zák., k němuž patrně rozsudek hledí, předpokládá, že pachatel byl (hajným) přistižen při samém činu, t. j. v lese a utekl, t. j. vzdálil se po přistižení z lesa, jsa (hajným) stihán, kdežto stěžo-

vatelé byli svědkem Č-em přistiženi a zastaveni mimo les dozoru svědkovu svěřený. Avšak pravomoc lesních hajných není — jak podrobněji dovozeno v nálezu čís. 4264 sb. n. s. (srovnej i čís. 2458 sb. n. s.) — upravena výlučně předpisy lesního zákona, nýbrž platí pro ně — nejme i na Moravě (viz § 1 zákona z 29. května 1887, čís. 75 z. zák.) též předpisy zákona z 16. června 1872, čís. 84 ř. zák. A podle § 3 čís. 2 tohoto zákona má hlídač (hajný) i kromě případu, kde byl někdo přistižen, právo k zatčení neznámé mu osoby, již přistihl na blízku věci jeho dohledu svěřených za okolností vzbuzujících patrné podezření, že na oněch věcech spáchal čin trestný. Opravňují-li tyto okolnosti k zatýkání, dávají tím spíše právo k méně intenzivním opatřením, jichž třeba ke zjištění osoby přistiženého. Rozsudkem není zjištěno, stížností není tvrzeno a spisy není napovězeno, že místo, na kterém svědek Č. proti stěžovatelům zakročil, není na blízku lesa jeho dohledu svěřeného, nebo že Č. stěžovatele ještě před zákrokem poznal, nebo že nebylo dostatečných důvodů k podezření, že dřeva stěžovateli nesená jsou z onoho lesa kradena. Naopak jsou podezření to a neznámost pachatelů v době jich přiblížení rozsudkem zjištěny, jakož i blízkost lesa a důvodnost podezření zřejmě předpokládány; a sama stížnost uplatňuje jen, že revír Č-ův (jeho les) je až za mostem. Spatřoval-li za těchto okolností rozsudek v zákroku svědka Č-eho, o který jde, výkon jeho služby přísežného lesního hajného a přiznal-li mu pro dobu zákroku zvláštní ochranu vrchnostenských osob, není názor ten, třebaže zákrok stal se mimo les dohledu svědka svěřený, právně mylným a není rozsudek z toho důvodu zmatečným podle čís. 9 a) nebo třeba čís. 10 § 281 tr. ř. Budiž k tomu podotčeno, že dotčený zákrok a výkon služby Č-eho nebyly skončeny už tím, že poznal v jednom pachateli stěžovatele K-e, nýbrž trval nadále, pokud Č. šel s K-em u výkonu práva, jemu podle oněch zákonných ustanovení náležejícího, směrem k dědině, takže byl i v době souzeného útoku stěžovatele H-a vhodným předmětem zločinu § 81 tr. zák.

Čís. 4689.

Nedbale jednala učitelka, ktorá si dala školskými deťmi (9—11 ročnými) bez dozoru sekerou rúbať drevo.

(Rozh. zo dňa 11. apríla 1933, Zm IV 616/32.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti M. K., obžalovanej z prečinu podľa § 310 odst. I tr. zák., na základe verejného pojednávania následkom zmätočnej sťažnosti vrchného štátneho zastupiteľstva vyniesol rozsudok, ktorým, vyhovujúc zmätočnej sťažnosti, uznal obžalovanú M. K. vinnou prečinom ťažkého poškodenia na tele z neopatrnosti podľa § 310 odst. 1 tr. zák., ktorého sa dopustila tým, že dňa 27. januára 1932 jako učiteľka v L. nechala si školskými deťmi bez dozoru rúbať drevo a takto svojou neopatrnosťou spôsobila, že 11ročný